136 paraules

Per DavidG el ds., 22/02/2020 - 06:00

136 paraules, inspirades i expirades una a una, amb una respiració pausada, donen per mitja hora de silenciar estridències, focalitzant l'atenció .

Si, a més, 136 és la suma de les paraules del Parenostre, l'Avemaria i el Glòria al Pare, no és aquest un recitar qualsevol. És l'ocasió de pregar com Jesús ens va ensenyar: al Pare de tots, amb Maria i els germans, lloant la Trinitat.

Al llarg del quotidià, són moltes les mitges hores aparentment perdudes. Mitja hora de transport públic, d'espera a la consulta del metge, de caminar fins a la feina, d'esperar que ella arribi a casa; mitja hora fins que no agafi el son, mitja hora per a que el pastís es faci al forn,... Mitja hora d'espera on acostumo a vessar-me en fora escoltant música, cercant vídeos sense solta, jugant al mòbil... I en acabat, em quedo amb una agredolça sensació d'haver perdut el temps mentre estava esperant que passés una altra cosa.

Amb aquestes 136 paraules, plàcidament anhelades, habito l'espai que semblava buit. Hi és el Pare, Jesús, l'Esperit que vincula tots dos i m'embolica amorosament. Hi és Maria, la mare, la primera deixeble que acull el missatger de Déu, Gabriel. I hi són també tants d'altres que han dit, estan dient i diran aquestes mateixes paraules.

Comencem amb "Pare". I brolla, en expirar, el vincle primer que m'abraça.(...)

Amb la següent, "nostre", l'alè genera simbòlicament nous lligams des d'Ell envers tants.(...)

A continuació, el "que", trenca l'anonimat esdevenint un relatiu de ple sentit.(...)

"Esteu" em parla d'un respectuós tracte entre generacions i que tanmateix em fa entendre la proximitat de Déu.(...)

I "en"(...); i "el"(...); i "cel"(...);... Així, paraula a paraula, fins a les 136, em deixo pronunciar pel mateix Esperit de Jesús.